

Εύδυμα και σοβαρά...

Κωνσταντίνος Β. Ματαυσιής
 Ιατρός Αναισθησιολόγος

Το κουδούνισμα του κινητού μου τηλεφώνου με βρήκε να κατευθύνομαι με το αυτοκίνητο προς ένα διαγνωστικό κέντρο, για να χορηγήσω μία ελαφρά μέθη (αναισθησία) σε ένα νήπιο ηλικίας λίγων μηνών, ώστε να ακινητοποιηθεί προκειμένου να του γίνει αξονική τομογραφία. Και η φωνή της γυναίκας μου στην άλλη άκρη της γραμμής ήταν σαφής, λακωνική:

«Να τηλεφωνήσεις τον Π. στην Αθήνα.»

Ο Π. είναι καθηγητής Πανεπιστημίου, γιατρός, που αξιοπρεπέστατος –όπως σε όλα του άλλωστε– σταμάτησε την Πανεπιστημιακή του καριέρα στα 67 του χρόνια, χωρίς να φροντίσει για πιστοποιητικό γεννήσεως, που να τον δείχνει μικρότερο σε ηλικία, ώστε να παρατείνει την παρμονή του στην Πανεπιστημιακή του έδρα.

«Αυτά που σιχαίνομαι να βλέπω όταν τα κάνουν άλλοι, δεν θα τα επιτρέψω ποτέ στον εαυτό μου», ήταν η απάντησή του όταν κάποτε του το προτείναμε αστειευόμενοι.

Πήρε, λοιπόν, τη σύνταξή του από το Πανεπιστήμιο και, αφήνοντας τη Θεσσαλονίκη, εγκαταστάθηκε στην Αθήνα, για να συνεχίσει εκεί το επάγγελμά του σαν ιδιώτης γιατρός πια, καθώς και το συγγραφικό του έργο μη ιατρικό πλέον, αλλά εξίσου ενδιαφέρον και αξιόλογο.

Μου λείπει στ' αλήθεια αυτός ο ωραίος άνθρωπος, ο καλός φίλος, μα και ο επί 25 περίπου χρόνια πιστός συνεργάτης, που σαν κι αυτόν δεν είχα την τύχη να γνωρίσω δεύτερο στην 35ετή επαγγελματική μου δραστηριότητα σαν γιατρός Αναισθησιολόγος. Είναι ο μόνος που πραγματικά εκτιμούσε τη δουλειά μου, αλλά και που σαν συνεργάτη με κρατούσε σε ένα ύψος τέτοιο, που να πιστεύω πραγματικά πως σε ίδια Πανεπιστημιακά θρανία καθίσαμε κάποτε, πράγμα που δυστυχώς δεν συναντά κανείς σήμερα. Γιατί σήμερα υπάρχουν ορισμένοι «συνεργάτες» που, εκμεταλλευόμενοι το ότι η ειδικότητά μας είναι τελείως εξαρτημένη, φέρονται κατά τρόπο τέτοιο που να νιώθεις μερικές φορές σαν γιατρός δεύτερης κατηγορίας ή σαν ... χασαπόσκυλο που περιμένει κόκ-

καλο από τον χασάπη.

Γι' αυτό και όποτε στη μνήμη μου φέρνω λόγο του και στιγμιότυπα συνεργασίας μας, αλλά και συμβουλές του και στιγμές ευχάριστες επαγγελματικές, ευχές πάντα ψιθυρίζουν τα χείλη μου και τον Θεό παρακαλώ να τον έχει πάντα γερό και χαρούμενο να κυλά η ζωή του.

Σχημάτισα τον αριθμό του μόλις σταμάτησα έξω από το διαγνωστικό κέντρο και έμεινα κατάπληκτος όταν μου είπε τον λόγο που με ήθελε...

Όταν ήμουν παιδί, 6-7 χρονών, άκουσα μια φορά τον πατέρα μου να διηγείται στη μάνα μου ένα όνειρο που είχε δει:

«Βρέθηκα ...», της έλεγε, «... στο χωράφι μας στ' Αλούμπι, για να μαζέψω αγλάδια και παρουσιάστηκε η μάνα μου. Μ' έπιασε απ' το χέρι και μ' οδήγησε κοντά σε μια μουριά και δείχνοντάς μου με το δάχτυλο κάτι μικρά βάτα μου είπε: «Να, Βασίλη μ'. Ιδώια ίνιτα παραχουμένα. Θα σκάψεις ίσα μι τρεις π'θαμές βαθιά κι θα τα βρεις πιδάκι μ'. Κι ίνι μέσα σ' ένα γκαζοντικέ πουλλά κιαμέτ'. Ίνι Λουδοβίικια»».

Έψαξε ο πατέρας μου στο λεξικό και βρήκε πως Λουδοβίικια είναι χρυσά νομίσματα που είχαν στη μια τους όψη την κεφαλή του Λουδοβίκου. Ένα πρωινό, λοιπόν, χαράματα, παίρνει ο πατέρας μου κασμά και φτυάρι και μια και δυο στ' Αλούμπι στη μουριά για τα Λουδοβίικια. Για να μην κινήσει υποψίες, μάλιστα, σε περαστικούς, αφού το χωράφι ήταν σε πολυσύχναστο αγροτικό δρόμο, αλλά ίσως ίσως και για να μην του ζητήσει κανείς – αν τον έβλεπε – μερίδιο από τον θησαυρό που θα έβρισκε (...) έβγαλε και μια μικρή καρυδιά που είχαμε στον κήπο του σπιτιού, ώστε να έχει πρόσχημα ότι σκάβει λάκο για να τη φυτέψει.

Το αποτέλεσμα, φυσικά, ήταν όχι μόνο να γίνουμε τόσο πλούσιοι απ' τα Λουδοβίικια που βρήκε (...), ώστε να ζητώ από τον μπαρμπά Βασίλη Τσελεπή τη λουκουμόσκηνη απ' το καφενείο για να γλυκαθώ, αλλά να ξεραθεί και η καρυδιά που ... φύτεψε! Φαίνεται πως ή η εποχή δεν ήταν η

σωστή για μεταφύτευση – ήταν πρόσχημα, βλέπετε – ή οι ρίζες της καρυδιάς βρήκαν τον θησαυρό που εκείνος δεν βρήκε και από τη λάμψη του χρυσού ξεράθηκαν...

Αυτά έγιναν στ' αλήθεια εκείνα τα χρόνια και ίσως δεν ήταν λίγοι αυτοί που έκαναν το ίδιο και έσκαβαν αναζητώντας θησαυρούς, μετά από υπόδειξη του τόπου ταφής τους από κάποιο όνειρο.

Σήμερα, όμως, τα πράγματα έχουν αλλάξει ριζικά. Ζούμε στην εποχή των computers και του Internet, του μηδενισμού των αποστάσεων και των κινητών τηλεφώνων, της παντοδυναμίας και της πλύσης εγκαφάλου από τα Μ.Μ.Ε., των ανιχνευτών μετάλλων, των υπέρηχων, των, των, των,... Σήμερα, αν ζούσε ο πατέρας μου, δεν θα χρειαζόταν να τρέχει στ' Αλούμπι να σκάβει για τον θησαυρό, γιατί τον θησαυρό τον κουβαλούσε ο ίδιος επάνω του και αρκούσε μια απλή ακτινογραφία για να τον ξεθάψει! Θα μπορούσε να γίνει πλούσιος και να βολευτούμε κι εμείς, τα παιδιά του, χωρίς να χρειάζεται να δουλεύω και να χτυποκαρδώ στο αν θα μου ξυπνήσει ή όχι από την αναισθησία ο άρρωστος. Και στη λαχτάρα και αγωνία όταν κάτι κατά τη διάρκεια του χειρουργείου δεν πάει καλά, αντί να σκέφτομαι πώς θα αντιμετωπίσω σωστά το συμβάν και πώς θα βοηθήσω τον άρρωστο που κινδυνεύει, να αναλογίζομαι την επόμενη μέρα με τα ειρωνικά και κακόβουλα σχόλια δημοσιογράφων (άσχετων προς τη δουλειά μας) και δικηγόρους και δικαστές και εισαγγελείς και εδώλιο...

Είχε, λοιπόν, ο πατέρας μου επάνω του τον θησαυρό! Κι αυτός ήταν μια σπασμένη βελόνα μήκους 2-3 εκατοστών – προφανώς από βελόνα ένεσης – στον ένα του γλουτού (στου ένα του κουλουμέρ' κατά Κασσανδρινή ορολογία) σε βάθος 3-4 εκατοστών, παράλληλα προς το δέρμα έτσι, που να μην του προκαλεί καμία ενόχληση σε όρθια, καθιστή ή οποιαδήποτε άλλη θέση (γι' αυτό και ποτέ δεν ενδιαφέρθηκε για την αφαίρεσή της). Πολλές φορές, μάλιστα, κι ο ίδιος με τον δείκτη και τον αντίχειρα του χεριού του την έπιανε από τα δυο της άκρα, πράγμα που έκανα κι εγώ, μια και σαν παιδί μου φαινόταν αστείο. Αν, όμως, ζούσε σήμερα ο πατέρας μου, δεν θα ήταν καθόλου αστείο, αφού με τις τωρινές διαδικασίες (τηλεόραση για δημοσιότητα, ψεύτικα ψυχολογικά προβλήματα, δικηγόροι, αγωγές, βλάβες υγείας κλπ.) θα μπορούσε η βελόνα εκείνη να αποδειχθεί πραγματικός θησαυρός. Δυστυχώς,

όμως, ο θησαυρός χάθηκε γιατί τα χρόνια εκείνα δεν υπήρχε η σημερινή «πρόοδος» για να γίνει εκμεταλλεύσιμος...

«Άκουσε, Κώστα,...», μου είπε ο Π. από την Αθήνα, «...θα σου τηλεφωνήσει ο κύριος Β., δικηγόρος, που χρειάζεται δύο μάρτυρες για το εξής: Μια γυναίκα από την περιοχή Σερρών, που χειρουργήσαμε πριν 10-12 χρόνια και της αφαιρέσαμε έναν όγκο από τον ένα μαστό, κατέθεσε αγωγή αποζημίωσης εναντίον μου και εναντίον της κλινικής ζητώντας κάποια ... εκατομμύρια, γιατί, σε μια ακτινογραφία που έκανε, βρέθηκε ένα κομμάτι σπασμένης βελόνας στο μαστό, από τον οποίο αφαιρέσαμε τον όγκο...»

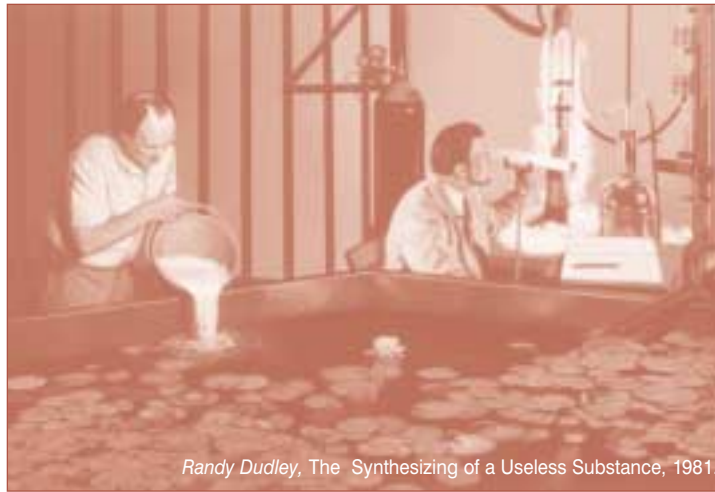
Άκουσον, άκουσον!!! Στην κυρία αφαιρέθηκε πριν 10-12 χρόνια ένας μικρός όγκος από το μαστό. Προφανώς θα εξετάστηκε ιστολογικά (είναι ρουτίνα αυτό), δεν έδειξε τίποτε το ανησυχητικό για κακοήθεια η εξέτασή του, και η κυρία – ευχαριστημένη που ήταν τυχερή κα όλα πήγαν καλά – πήγε στο καλό της. Μετά από τόσα χρόνια, ανακαλύπτει – προφανώς σε κάποια ακτινογραφία θώρακος ή μαστογραφία ή υπερηχογράφημα μαστών – τη σκιά από ένα κομμάτι σπασμένης βελόνης (φαινόμενο συνηθισμένο το σπάσιμο βελόνων στο ράψιμο του μαστού, διότι ο μαζικός αδένας είναι πολύ σκληρός ιστός). Κι ενώ όλα αυτά τα χρόνια το γεγονός της αφαίρεσης του όγκου ίσως και να είχε ξεχαστεί από την κυρία (θα το θυμόταν μονάχα όταν θα έβλεπε τη μικρή ουλή της τομής στο στήθος της) και δεν υπήρχε κανένα πρόβλημα, ξαφνικά το πρόβλημα παρουσιάστηκε! Κι αυτό είναι το πώς θα εισπράξει η κυρία τα χρήματα που είχε ξοδέψει τότε και μάλιστα αυξημένα κατά γεωμετρική και βάλε πρόοδο... Με άλλα λόγια, το πρόβλημα είναι το πώς θα αξιοποιήσει τον θησαυρό που κουβαλά στο στήθος της, εισπράτοντας κάποια εκατομμύρια...!

Και, δυστυχώς, δεν είναι η μόνη περίπτωση. Καθημερινά σχεδόν τα τηλεοπτικά κανάλια μάς βομβαρδίζουν με παρόμοια περιστατικά, για ξεχασμένες ή σπασμένες βελόνες ή άλλα συναφή αντικείμενα μετά από εγχειρήσεις και για παραλείψεις και αμέλειες γιατρών και παραπλήσιων επαγγελματιών και απαιτούν υπέρογκες αποζημιώσεις, καταφεύγοντας στα αστικά δικαστήρια με τη συμβουλή – αν όχι την υπόδειξη και προτροπή – ορισμένων δικηγόρων. Και επικαλούνται ανύπαρκτους πόνους, ψυχολογικά προβλήματα και «ανήκεστο βλάβη υγείας» στη σκέψη ότι

έχουν ένα ξένο σώμα μέσα τους, που συνήθως ούτε επικίνδυνο είναι ούτε καν ενοχλητικό, αφού η φύση που «τα πάντα εν σοφία εποίησεν» φροντίζει ώστε ο οργανισμός να περιχαρακώσει και να απομονώσει το ξένο σώμα, ώστε να είναι τελείως αβλαβές. Δεν ξέρουν πως πολλές φορές η ζημιά που μπορεί να προκληθεί, ψάχνοντας για ένα κομμάτι σπασμένης βελόνας, μπορεί να είναι δυσανάλογα μεγαλύτερη (κόψιμο αρτηρίας με ακατάσχετη αιμορραγία, κόψιμο ή τραυματισμός ενός νεύρου με ενδεχόμενη παροδική ή μόνιμη παράλυση) από το ν' αφήσουμε – και μάλιστα εν γνώσει μας πολλές φορές – το ξένο σώμα και να μην ασχοληθούμε με αυτό αφού είναι σε τέτοιο μέρος που σε τίποτε δεν μπορεί να βλάψει ή να ενοχλήσει.

Στα πρώτα χρόνια της αναισθησιολογικής μου δραστηριότητας θυμάμαι πως κινδυνέψαμε μια φορά να χάσουμε ένα παιδί 6 ετών, που χειρουργήθηκε για αμυγδαλεκτομή από τον συνάδελφο Ν.Κ., γιατρό Ω.Ρ.Λ., διότι επί τρεις και πλέον ώρες ο γιατρός έψαχνε – μαζί και με άλλον συνάδελφο Ω.Ρ.Λ., τον Μ.Β., που τηλεφωνήθηκε και ήρθε να βοηθήσει – μήπως και βρεθεί ένα μικρό κομμάτι βελόνας που έσπασε κατά τη συρραφή της αμυγδαλικής κρύπτης. Η προσπάθεια σταμάτησε όταν το παιδί έπαθε καρδιακή ανακοπή, από την οποία ευτυχώς επανήλθε με καρδιακές μαλάξεις. Έτσι, μπροστά στον κίνδυνο να χαθεί το παιδί και να βρεθούμε στο εδώλιο του κατηγορουμένου, εγκαταλείψαμε την προσπάθεια ανεύρεσης της σπασμένης βελόνας, χωρίς να πούμε τίποτε στους γονείς του.

Όταν, μετά από μία εβδομάδα, πήγε το παιδί στο γιατρό για να δει το μετεγχειρητικό αποτέλεσμα της αμυγδαλεκτομής, εκείνος – από περιέργεια – το έστειλε να κάνει μια ακτινογραφία και ενημέρωσε σχετικά τον ακτινολόγο για το τι είχε συμβεί. Το περίεργο είναι ότι πουθενά στην ακτινογραφία κεφαλής και τραχήλου δεν φάνηκε κομμάτι από σπασμένη βελόνα. Και τούτο όχι γιατί πήγε στην καρδιά (όπως δυστυχώς πιστεύει ακόμα πολύς κόσμος πως συμβαίνει), αλλά γιατί θα έπεσε μαζί με τα ράμματα και τα ράκη των γύρω απ' τις αμυγδαλές νεκρωμένων ιστών. Σταθή-



Randy Dudley, The Synthesizing of a Useless Substance, 1981.

καμε, λοιπόν, τυχεροί που από μόνο του χάθηκε το κομμάτι της σπασμένης βελόνας. Πόσο άτυχο, όμως, στ' αλήθεια σκέφτομαι τώρα πως ήταν το παιδί... Γιατί με το να χαθεί το κομμάτι της βελόνας απ' το φάρυγγα του παιδιού, χάθηκε και ο ... κουμπαράς του, που ποιος ξέρει μέχρι σήμερα πόσα εκατομμύρια μπορεί να είχε μαζέψει...

Καιρός είναι, όμως, να σοβαρευτούμε. Να σκεφτούμε λιγάκι σωστά, λογικά, ανθρώπινα και να πάψουμε να είμαστε αγνώμονες και αχάριστοι απέναντι σ' αυτούς που δουλεύουν για το πολυτιμότερο αγαθό μας, την υγεία, πολλές φορές μάλιστα σε βάρος της δικής τους υγείας. Διότι είναι αδύνατο να νιώσει κανείς την ψυχολογία του γιατρού και το σφίξιμο των στεφανιαίων του μπροστά σε ένα αιμορραγικό και απελπιστικά άχαρο χειρουργικό πεδίο, στην προσπάθειά του να αφαιρέσει έναν όγκο μικρό ή μεγάλο, μια μήτρα, έναν καρκίνο. Και είναι ακόμα χειρότερη η ψυχολογική του κατάσταση όταν βρει και πρέπει να ανακοινώσει στους συγγενείς ή συνοδούς το «κακό μαντάτο» για τον καρκίνο που βρήκε, από τα δήθεν ψυχολογικά προβλήματα που δημιουργεί το σπασμένο κομμάτι μιας βελόνας, με την ανεύρεση και αφαίρεση του οποίου εν γνώσει του πολλές φορές δεν ασχολήθηκε ο χειρουργός για να αποφύγει το μη χειρότερο, χωρίς, όμως, και να φανταστεί πως η αχαριστία και αγνωμωσύνη ορισμένων ασθενών, στους οποίους προσέφερε τις υπηρεσίες του με ανθρωπιά και στοργική επιμέλεια, θα έφθανε στο σημείο για κάτι το τελείως ακίνδυνο να τους κάνει να κινήσουν την πτέρναν κατά του ευεργέτου.

Δικαιολογητικά για χορήγηση άδειας λειτουργίας Ιδιωτικού Ιατρείου ή Οδοντιατρείου, Ιατρικής ή Οδοντιατρικής Εταιρείας

1. Αίτηση.
2. Άδεια άσκησης του Ιατρικού Επαγγέλματος ή Οδοντιατρικού Επαγγέλματος.
3. Τίτλος Ειδικότητας εφ' όσον υπάρχει και ανάλογα με το αντικείμενο της αίτησης.
4. Βεβαίωση εγγραφής από τον οικείο Ιατρικό ή Οδοντιατρικό Σύλλογο.
5. Στις περιπτώσεις του κοινού Ιατρείου ή Οδοντιατρείου ή της Ιατρικής ή Οδοντιατρικής Εταιρείας, το θεωρημένο από τα Μητρώα του Ιατρικού ή Οδοντιατρικού Συλλόγου, αντίστοιχα, συμφωνητικό λειτουργίας ή καταστατικό για τον έλεγχο των οικονομικών όρων της συνεργασίας και της τήρησης της Ιατρικής Δεοντολογίας.
6. Συμβόλαιο αγοράς ή μίσθωσης ή παραχώρησης με ή χωρίς αντάλλαγμα, ακινήτου, όπου θα στεγάζεται το εν λόγω Ιατρείο ή Οδοντιατρείο. Σε περίπτωση στέγασης σε πολυκατοικία απαιτείται η προσκόμιση του κανονισμού από τον οποίο να προκύπτει ότι δεν απαγορεύεται η εγκατάσταση Ιατρείου ή Οδοντιατρείου.
7. Διάγραμμα κάτοψης του χώρου κλίμακας 1/50, σε δύο αντίγραφα με τις διαστάσεις των χώρων και την επεξήγηση του προορισμού τους, θεωρημένο από μηχανικό ο οποίος πιστοποιεί ότι πληρούνται οι τεχνικές προδιαγραφές όπως αυτές ορίζονται στα παραρτήματα Α και Β.
8. Επίδειξη πρωτοτύπων και υποβολή επισήμων εγγράφων αντιγράφων των παραστατικών κτήσης της κυριότητας ή της διαρκούς κατοχής ή αποκλειστικής χρήσης του επιστημονικού εξοπλισμού.
9. Πιστοποιητικό σήμανσης CE χρησιμοποιούμενο ιατρικό ή οδοντιατρικό εξοπλισμό.
10. Αποδεικτικό Δ.Ο.Υ., περί είσπραξης παραβόλου 50.000 Δρχ. υπέρ του Δημοσίου.
11. Αντίγραφο ποινικού μητρώου (τρίμηνη ισχύ).
12. Βεβαίωση Πολεοδομίας (Χ.Κ.Χ.).
13. Ανταποδοτικό τέλος 30.000 Δρχ. από Α.Τ.Ε. στον Αριθμό Λογαριασμού 21503002195-54.
14. **Υπεύθυνη δήλωση του Ν. 1599/86 όπου θα δηλώνεται ότι: δεν διορίστηκα ως ιατρός μόνιμης και αποκλειστικής απασχόλησης ή σε προσωποπαγή θέση σε Νοσηλευτικό Ίδρυμα και δεν εμπίπτω στις απαγορεύσεις του Ν.2889/01 “βελτίωση και εκσυγχρονισμός του Ε.Σ.Υ.”.**

Η κατάθεση των δικαιολογητικών γίνεται στη Δ/νση Υγιεινής Νομαρχίας Θεσσαλονίκης, Μοναστηρίου 15, 6ος όροφος κ. Παπαδόπουλου και κ. Δημακουλέα. τηλ.” 2310 525.601.

πληροφορίες Ι.Σ.Θ. κ. ΧηΒασιλειάδου, τηλ.: 2310 251.960.